

anvender metoder, der er usete blandt civiliserede lande, og vi understreger betydningen af, at ingen giver efter over for gidseltagning. Det ville ødelægge FN.

Vi lægger afgørende vægt på sikkerheden for vores soldater, nødhjælpsarbejdere og politifolk, og vi understreger betydningen af den indsats, der foregår i Kontaktgruppen.

Vi er også enige i, at skulle situationen pludselig kalde på en tilbagetrækning eller en forøgelse af FN-styrken, herunder de danske enheder, så ville det være nødvendigt at træffe den beslutning for at sikre de danske styrker.

Jeg forstår, at det er udenrigsministerens standpunkt, at en sådan forøgelse kunne blive påkrævet. Man kan så undre sig over, at den radikale udenrigsminister samtidig i forbindelse med forsvarsforhandlingerne arbejder for en væsentlig reduktion af den værnepligtige styrke.

Man må stille spørgsmålet: Hvorfra skal medlemmerne af den internationale brigade egentlig rekrutteres, hvis værnepligtstyrken i de kommende år reduceres i det omfang, der ville være en nødvendighed, såfremt det forslag, regeringen nu har lagt på bordet, blev gennemført? Hvorfra skulle så de soldater komme i tilstrækkeligt omfang? Jeg mener ikke, at der er nogen sammenhæng i regeringens argumenter i den forbindelse.

Men det er ikke kun på forsvarsområdet, at regeringen her er handlingslammet og ikke tilstrækkelig troværdig. Det gælder også, som andre har været inde på, i formuleringen af et dansk udspil til den kommende regeringskonference. Vi mangler klare udmeldninger fra regeringen. Det kan skyldes mange ting. Det kan skyldes, at man er bange for, at afstanden til SF bliver øget.

Jeg mener, at vi skal være realistiske. Vi ser det ikke som et mål i sig selv at holde nogen partier ude, men kendsgerningen er vel, at SF aldrig vil kunne lægge stemmer til et nyt dansk memorandum.

Med Enhedslisten i Folketinget er SF reelt bundet på hænder og fødder, og derfor kan regeringen lige så godt først som sidst melde klart ud med en realistisk og afbalanceret Europapolitik. Og her er der ingen grund til at vente på SF som den sidste sporvogn. De er for længst nedlagt.

Vi har nu fået den længe ventede SNU-rapport, som klart siger, at Danmark bør søge medlemskab af Vestunionen. WEU vil få en rolle

som forum for det forsvarspolitiske samarbejde i EU. Derfor må dansk medlemskab være en del af et dansk udspil. Jeg har bemærket de positive signaler fra både statsministeren og udenrigsministeren og også Socialdemokratiets ordfører her i dag. Dem er vi enige i.

Vi er opmærksomme på, at for Socialdemokratiet vil der være tale om en betydelig kursændring i forhold til den linje, partiet stod for gennem mange år – argest repræsenteret ved den nuværende EU-kommissær Ritt Bjerregaard og tidligere ledende socialdemokratiske politikere, der ikke kunne bruge skældsord nok om Vestunionen.

Men tidene er ændret. Dyrene er ved at skifte ham. Og dér har vi den opfattelse, at det kan tage lidt tid. Det skal vi vente på. For Det Konservative Folkeparti er det afgørende, at vi når målet, nemlig dansk medlemskab. Det er vigtigere, end at vi kan drille Socialdemokratiet i den proces, som er i gang.

Vi må sige til regeringen og til Socialdemokratiet i forventning om, at når først Socialdemokratiet har taget skridtet, så vil Det Radikale Venstre nok følge efter: Jeg har ikke hørt udenrigsministeren en eneste gang argumentere mod medlemskab af Vestunionen ud fra egentlige substantielle begrundelser, men jeg har kunnet høre mange taktiske begrundelser. Det har jeg respekt for, men jeg har ikke kunnet høre den substantielle afvisning. Og det vil sige, giver vi os tid, så når vi nok målet.

Men jeg må så også sige: Der er jo grænser for, hvor lang tid der bør gå, før vi når det mål, før de andre er kørt og Danmark derfor ikke kan være med til at øve den indflydelse, der er vigtig, hvis vi skal nå målet.

Vi trænger kort sagt til nogle klare udmeldinger på det område og i det hele taget i Europapolitikken, og jeg vil advare regeringen mod først at tage fat på de danske positioner fjorten dage før en folkeafstemning. Det er nu, tiden er inde til udspil, til folkelig debat. Det bør vi ikke forsømme – ikke et eneste parti – en gang til. Det var, hvad vi lovede vælgerne: langt større åbenhed og debat, og her har vi brug for, at regeringen også viser større åbenhed og er mere debatterende.

Den folketingsamling, vi nu lægger bag os, bliver ikke en samling, som vil gå over i historien på grund af markante politiske resultater. Regeringen vil gerne blive siddende, men bare sidde. Er det virkelig ambitionsniveauet at sidde og se verden passere forbi?